

Η μοναξιά του αρρώστου

/ Γνώμες

Πορευόμενος προς τα Ιεροσόλυμα κάποτε ο Χριστός διά μέσου των ορίων Γαλιλαίας και Σαμάρειας, πέρασε από ένα χωριό όπου συναντήθηκε καθ'οδόν με δέκα λεπρούς. Αποκλεισμένοι από την ανθρώπινη κοινωνία οι ταλαίπωροι εκείνοι, του φώναξαν δυνατά από μακριά να τους λυπηθεί. Και ο Χριστός, ελεήμων και φιλόανθρωπος, τους θεράπευσε(Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά).

• Του π. Δημητρίου Μπόκου

Το φαινόμενο της λέπρας ήταν τεράστιο πρόβλημα στις παλιότερες εποχές. Πέρα από την τραγικότητα της ασθένειας, υπήρχε και το ακόμη οξύτερο πρόβλημα του κοινωνικού αποκλεισμού. Οι λεπροί δεν είχαν θέση κοντά στους συνανθρώπους τους. Δεν είχαν την παρηγοριά της ανθρώπινης συμπαράστασης.

Ακόμη και ο αδάμαστος Ιώβ, όταν κορυφώθηκαν οι πρωτόγνωρες δοκιμασίες του με τη φοβερή ασθένεια (κάτι σαν λέπρα) που τον έπληξε ολόσωμο και τον απομόνωσε από την κοινωνία των ανθρώπων, λύγισε. Ήταν τόσο οικτρή η κατάστασή του, που όταν τρεις βασιλιάδες φίλοι του πήγαν να τον παρηγορήσουν και είδαν «πόρρωθεν», από μακριά, σε τί χάλι είχε καταντήσει, αρχικά δεν τον γνώρισαν καν. Κατόπιν έβγαλαν μεγάλη κραυγή, έκλαψαν, έσκισαν τις πολυτελείς τους στολές, έριξαν χώμα πάνω στα κεφάλια τους, πένθησαν. Εφτά μέρες και εφτά νύχτες στάθηκαν μπροστά του άφωνοι εντελώς, σοκαρισμένοι στο έπακρο από το μέγεθος της τραγωδίας. Γιατί η πληγή του Ιώβ, η όλη του δοκιμασία, ήταν όντως «μεγάλη σφόδρα».

Μπροστά στη στάση τους αυτή λύγισε τότε και ο Ιώβ. Άνοιξε το στόμα του και καταράστηκε τη μέρα που γεννήθηκε. «Μακάρι να μην είχε υπάρξει η μέρα εκείνη που γεννήθηκα και η νύχτα εκείνη που είπαν: Να, γεννήθηκε αγόρι... Γιατί να μην είχα πεθάνει στην κοιλιά της μάνας μου; Γιατί να μη χανόμουν αμέσως τη στιγμή που βγήκα απ' αυτήν; ... Γιατί να βλέπουν το φως αυτοί που θα περάσουν μια ζωή γεμάτη πίκρες; Γιατί να ζουν αυτοί που η ζωή τους θα είναι γεμάτη οδύνες; ... Ούτε ειρηνεύω, ούτε ησυχάζω, ούτε αναπαύομαι. Ήλθε πάνω μου οργή Θεού»... (Ιώβ 3).

Κραυγές και αναπάντητα ερωτήματα του κάθε πονεμένου ανθρώπου! Οι τρεις φίλοι του, αντί να τον παρηγορήσουν, τον πλήγωσαν τελικά περισσότερο με τα λόγια τους, ίσως άθελά τους. Όσπου επενέβη τελικά ο Θεός και έβαλε τα πάντα στη θέση τους.

Η λέπρα σήμερα δεν αποτελεί πια πρόβλημα όπως παλιά. Αντιμετωπίζεται ιατρικά. Παραμένει όμως το πρόβλημα της απομόνωσης, πιθανό συνακόλουθο πρόβλημα για πολλούς ασθενείς πάσης φύσεως. Συνήθως από δική μας αδιαφορία, άλλοτε όμως και για λόγους υγειονομικούς, ενίοτε υπερτιμημένους, ο ασθενής απομονώνεται.

Θεωρείται επικίνδυνος. Απόβλητος. Αποκόπτεται από τη συμπάσχουσα συντροφιά των οικείων του. Μόνος διέρχεται το οδυνηρό στάδιο της ασθένειας. Μόνος οδεύει και προς τον θάνατο, χωρίς την ενισχυτική συμπαράσταση των αγαπημένων του. Κατάμονος αποτίθεται κάποιες φορές και στον τάφο, σε σάκκο φιμωμένος απορριμματικό, βδελυκτό απόρριμμα και ο ίδιος, χωρίς την παρουσία φίλων και συγγενών.

Πράγματα όλ' αυτά που τα βιώσαμε και θα τα βιώνουμε πλέον κατά κόρον, υποταγμένοι, υποχρεωμένοι και καθοδηγούμενοι από μακράν κατευθυνόμενες πολιτικές σκοπιμότητες, που τώρα έχουν το θράσος να ενδύονται αδίστακτα, αλλά και αναίσχυντα το προσωπείο της ιατρικής δεοντολογίας.

Ο άρρωστος όμως επιμένει να μας ζητάει κοντά του. Μας θέλει συνοδίτες του στην αγωνιώδη πορεία του «εν μέσω σκιάς θανάτου», συγκοινωνούς στον πόνο, τον στεναγμό, την οδύνη του.